

TƯỜNG NHỚ CHÚA

Cảm ơn anh, Anh Neville. Rất vui mừng được có mặt tại đây, Anh Neville, và có cơ—cơ hội ngồi trong các nơi trên Trời này một lần nữa, trong Chúa Cứu Thế Jêsus. Và các con số không bao giờ làm phiền tôi, nó luôn luôn làm cho tôi phấn khích. Anh em biết đấy, nhiều hơn...Tôi thấy như ở nhà hơn khi tôi ở với một số nhỏ, vì tôi nghĩ đó là những gì Hội thánh có. Vâng, tôi có một câu Kinh Thánh cho điều đó, nói, “Hỡi Bầy nhỏ, đừng sợ chi, ấy là ý tốt của—của Cha các ngươi ban cho các ngươi Vương quốc.” Và tôi muốn...đó là Bầy nhỏ tôi muốn được kể đến vào ngày đó, bầy mà Ngài đã phán, “Đừng sợ chi.” Và chúng tôi rất sung sướng vì đặc ân được đến đây đêm nay.

2 Và tôi đã không đến với ý định giảng. Cách đây chỉ một vài phút có người nào đó đã đến cửa, và trong lúc tôi đang ở trong phòng nghiên cứu, tìm bối cảnh nào đó sẵn sàng cho đề tài nào đó mà tôi muốn dùng ngay bây giờ trong những buổi nhóm sắp tới tại Phoenix và Tucson, và qua suốt nơi đó. Và tôi đang thực sự được nuôi no đủ trong Thánh Linh, anh em biết đấy, về những điều tốt đẹp của Đức Chúa Trời, về một Đấng Tối Thượng, và một đề tài về *Đấng Tối Thượng*. Và vợ tôi đã đến và nàng bảo tôi rằng có người nào đó đến gặp tôi, và tôi—tôi đã không hiểu đúng điều đó ngay, rồi sau đó, ồ, nàng hỏi, “Anh sẽ xuống dưới hội thánh tối nay không?”

3 Và tôi nói, “Anh nghĩ vậy.” Và tôi cứ cố gắng giữ trong linh của những gì tôi đang làm. Và nàng trở lại và nói có một người đau đang đến để được cầu nguyện cho. Tôi nói, “Ồ, vậy thì, anh sẽ đi xuống hội thánh, dầu sao đi nữa, đấy, và cầu nguyện cho người đau.” Tôi luôn luôn, đó là...Anh em biết đấy, những sự việc đó là...chúng ta nên đến với họ càng nhanh như có thể được khi dân sự bị đau ốm và có nhu cầu. Bất kỳ ai đã từng đau ốm đều biết rõ ràng việc đó có ý nghĩa gì qua sự chữa lành bởi quyền phép chữa lành vĩ đại của Đức Chúa Trời. Và đó thật là một điều kỳ diệu, một đặc ân lớn lao biết bao.

4 Bây giờ, Chúa nhật tới đây, nếu Chúa muốn, Anh Neville và không ai trong họ có điều gì đặc biệt, tôi nghĩ sáng Chúa nhật sắp tới tôi—tôi sẽ đem đến sứ điệp Giáng sinh của tôi cho dân sự, bởi vì để cho họ—để cho họ... Một số người trong họ đến từ nơi xa xôi, anh em biết, và giống như Georgia và những nơi khác, và điều đó sẽ để cho họ quay trở lại đúng giờ kịp để thực hiện việc mua sắm Giáng sinh của họ và các thứ.

5 Và Billy vừa mới đi ra và bảo tôi, nói người chị em của tôi, Delores, tới Chủ nhật tới ngay trước buổi thờ phượng, có một ít—một ít những món quà nhỏ dành cho những trẻ em, họ sẽ có một chương trình nhỏ ở đây, anh em biết đấy, một vở kịch Giáng sinh ngắn mà họ muốn đưa vào trước khi những buổi thờ phượng bắt đầu. Và tôi nói, “Ồ, đó sẽ là vào tối Chúa nhật phải không?”

Nói, “Vâng.”

Tôi nói, “Thế thì, điều đó sẽ không làm gián đoạn chút nào, lúc ấy.”

6 Bây giờ, thấy đó, thứ Ba tới là đêm Giáng sinh, thế thì nếu... hay là thứ Ba tuần tới, một tuần nữa, là lễ Giáng sinh. Vì vậy tuần đó sẽ áp lực trên dân sự, anh em thấy, và rồi phải quay về nhà vào đêm Giáng sinh, và vào thứ Hai, vì vậy tôi nghĩ rằng tôi... vâng, hai tuần lễ. Điều đó đúng, hai tuần là đúng. Vì thế tôi nghĩ có lẽ tôi sẽ đến đêm nay và cho dân sự biết, nếu Chúa muốn, và Anh Neville không có điều gì đặc biệt. Mà, tôi thường thích đưa ra sứ điệp Giáng sinh của mình cho hội thánh, và sứ điệp Phục sinh của tôi, và bất kỳ điều gì mà Chúa đặt trong lòng tôi để nói ra. Và Chúa nhật tới, ý Chúa, sáng Chúa nhật tới tôi giảng...

7 Và lý do tôi lấy buổi sáng thay vì buổi tối, chỗ dân sự đến từ nơi xa xôi, họ có buổi chiều để đi lại để họ có thể về nhà, anh em thấy đó. Và tôi muốn thà giảng vào bữa tối, tôi nghĩ rằng buổi tối thì tốt hơn nhiều. Tôi—tôi thích buổi nhóm tối, khi mặt trời lặn xuống, điều gì đó, khác. Chính là Đức Chúa Trời trong vườn Ê-đen, với A-đam, sẽ đến trong buổi tối mát mẻ và trò chuyện với A-đam. Đấy, và tôi thích buổi nhóm tối. Song, và xét về cách những hoàn cảnh tại đây, sẽ tốt hơn để tôi có buổi giảng vào buổi sáng, và để dân sự có thể ra đi.

⁸ Và tôi biết ơn rằng đền tạm đang được mở rộng ở ngoài đây vào trong chỗ kế bên, có thêm vài phòng xây vào đó. Sau hết những sự xào xáo và ngột ngột, cuối cùng dẫu sao chúng ta đã có được nó. Anh em biết đấy, Anh Bosworth cao niên thường có một giác quan hài hước, bảo, “Đứa bé mà khóc to nhất nhận được sự chú ý nhiều nhất.” Vì thế điều đó hầu như khá nhiều, anh em biết đấy, và vì vậy tôi nghĩ nó dành cho chúng ta để thỉnh thoảng kêu khóc một chút, anh em không nghĩ vậy sao?

⁹ Vì thế, và tôi muốn khen Anh Anthony và những trợ lý của anh vì âm nhạc đáng yêu đó. Tôi vừa bước vào và nghe bài đó. Và, anh em biết, nhạc cụ là những cái kèn. Tôi muốn một trong những đứa con của tôi, ít nhất một trong chúng, chơi kèn, tôi—tôi...và họ đang thổi các nhạc cụ.

¹⁰ Becky khởi đầu với đàn piano, nhưng lúc nó ở tuổi thiếu niên điều gì đó, anh em biết, đó là, nó muốn từ bỏ chơi bây giờ. Và—và nó bắt đầu...Giáo viên bảo rằng bây giờ chúng phải bắt đầu chơi nhạc được quần chúng ưa thích. Không phải, bây giờ, tôi không có ý nói...anh em biết tôi có ý nói gì, lời đề nghị, và đại loại như vậy, về nhạc cổ điển, để đem âm nhạc tôn giáo vào trong đó. Khi lên các lớp cao, thì nó nghĩ, “Ồ, mình sẽ bỏ.” Và tôi—tôi...trẻ con là một nan đề. Và, dẫu sao, đó phải là sự kêu gọi của Đức Chúa Trời, để bắt đầu. Tôi tin chị của nó, Sarah, ngồi ở sau kia, dù sao, sẽ đánh bại nó, dẫu chưa bao giờ có học bài nào. Vì vậy, vậy nên sự kêu gọi của Đức Chúa Trời thì tốt hơn khi được ban ân tứ như thế.

¹¹ Nhưng tôi thích tiếng kèn. Tôi còn nhớ khi họ cung hiến đền tạm này ngoài đó ở một góc phố, những tiếng kèn đã vang lên trong nửa ngày ngoài đây, “Dưới thập tự xưa nơi Cứu Chúa tôi chết, nay tôi kêu khóc xin thứ tha tội ô, ở đó tâm tôi được Huyết xóa bôi,” khi tôi thả lời tuyên bố của tôi vào trong hòn đá góc nhà.

¹² Và tôi nhớ một đêm tại giáo hội Giám Lý Ba Ngôi, khi cụ Tiến sĩ Morrison...Nhiều người trong các anh em đã từng sống trong thời của tôi còn nhớ Tiến sĩ Morrison, một ông cụ thánh đồ. Asbury mất một trong những người vĩ đại nhất kể từ khi Asbury, khi họ mất Tiến sĩ Morrison, ở tuổi ông, một cụ già tin kính. Và

tôi luôn luôn thích nghe ông giảng. Và tôi đã đến nghe ông giảng tại giáo hội Giám Lý Ba Ngôi ở đó. Và đêm ấy, hai chàng trai đã bước ra trên một ban công nhỏ ngay khi tôi và vợ đang đi lên, và họ đang giơ những chiếc kèn của họ lên trên không giống như thế, và những nhạc cụ ở đó, và họ đã chơi bài, “Dưới thập tự xưa nơi Cứu Chúa tôi chết!” Cây thập tự lớn đó trên đỉnh, đang xoay tròn. Tôi chỉ đứng trên đường phố lắng nghe và tay giơ lên, cứ hát ngợi khen Đức Chúa Trời ngay ngoài đó. Tôi không thể dừng lại được.

¹³ Có loại xúc cảm nào đó ở bên trong một Cơ-đốc nhân tái sinh, khi Nó rung động, có điều gì đó phải xảy ra, tất cả chỉ có thể thôi. Ồ, tôi...Không có gì giống như Cơ-đốc nhân thời cũ. Đúng thế. Theo kinh nghiệm của tôi, sẽ không nhận bất kỳ điều gì cho nó, sẽ không đánh đổi nó vì những sự giàu có của thế gian, hay cả thế gian, hay tất cả thái dương hệ và tất cả, cho những gì Chúa Jêsus đã giảng dạy tôi về chính Ngài.

¹⁴ Có người nào đó ngồi với chúng ta, mỗi lần tôi nhìn lại tìm tôi nhảy lên. Đó là người mà tôi thấy anh dự tiệc thánh, đêm nọ, bước đi trên cái nạng. Có ai đã từng nói với anh rằng anh trông giống như Oral Roberts không? [Người anh đó nói, “Ồ, thưa anh, anh đấy, ngay khi tôi bước vào đây lúc này. Tôi đã chờ đợi anh nhận ra điều đó.”—Bt.] Tôi nói với anh em, mỗi lần tôi...Bao nhiêu...Anh em đã thấy Oral Roberts, gần tất cả anh em. Nếu như người đó không trông giống như Oral Roberts! Tôi chỉ tình cờ nhìn lại. Và tôi—tôi nghĩ anh ấy là một người lớn hơn Oral một chút. Nhưng chỉ nhìn cách anh ấy chải tóc mình, và trán của anh và những đặc điểm của anh ấy, và luôn luôn là thuộc loại người trông đáng trọng, ngồi giống như Oral. Và vì vậy tôi—tôi luôn luôn nghĩ, “Anh Oral?” Trông thật là người nào đó trông giống anh ấy.

¹⁵ Anh Oral đang khởi sự một loại trường Kinh Thánh nào đó ngoài đây bây giờ, tôi tin vậy, hay điều gì đó. Tôi đã nghe về điều đó ngày nọ. Gì ạ? [Anh Neville nói, “Đại học.”—Bt.] Đại học. Vâng. Anh Carl Williams là một trong những người trụ cột về điều đó, thuộc loại nào đó, tôi không biết thật sự nó là gì bây giờ.

¹⁶ Bây giờ, bây giờ hãy nhớ, Chúa nhật, ý Chúa, chúng ta sẽ bắt đầu, tôi có sứ điệp Phục sinh...hay Giáng sinh. Và rồi tôi—tôi biết ơn về đền tạm đang được xúc tiến. Và rồi tôi hy vọng rằng điều này sẽ không chỉ thêm vào con số, nhưng nó sẽ là sự thêm vào ân điển mà Đức Chúa Trời sẽ ban cho hội thánh của chúng ta, phong trào của chúng ta, của chúng ta...không phải phong trào, nhưng là hội chúng của chúng ta mà chúng ta nhóm lại với nhau. Chúng ta yêu mến điều đó.

¹⁷ Và—và tôi chỉ muốn nói điều này. Tôi sẽ không làm mất nhiều thì giờ. Nhưng, tôi có nhiều điều muốn nói, nhưng tôi không nói, nó sẽ mất quá nhiều thì giờ. Nhưng, tôi muốn nói điều này, nó là điều gì đó mà tôi không thể nói. Có những điều (mọi người hiểu) mà anh em biết, và đó là trong Danh Chúa, tuy vậy anh em không thể nói điều đó được. Anh em thấy đó, anh em phải giữ nó cho chính mình. Hiểu không? Nhưng một biến cố nào đó đang dấy lên, và đã xảy ra vào lúc nào đó, điều đó sắp xảy ra, mà tôi đã được cảnh báo nhìn xem Đức Thánh Linh vận hành giữa vòng dân sự đến điểm đó, và họ đã không biết một điều thuộc về đất nào, đất, nhưng thấy Đức Thánh Linh vận hành với điều đó. Tôi sẽ bày tỏ nó, ý Chúa, vào thì giờ thuận tiện nào đó. Bây giờ, hãy nhớ, điều đó tỏ cho thấy Đức Chúa Trời ở giữa họ.

¹⁸ Tôi tin, như người nào đó, đã nói cách đây một lát, vâng, thưa anh em, Anh Neville đã nói rằng, “Đức Chúa Trời, không kể đến sự vô trật tự của chúng ta—của chúng ta giữa vòng chúng ta, sự xử sự sai trật của chúng ta trong mắt của Ngài.” Rằng đấng tiên kiến đã đi nhìn khắp Y-sơ-ra-ên, và đã có thể nhìn thấy nó với con mắt tự nhiên, và nó thật vô trật tự thế nào, họ đã làm sai trật như thế nào và họ sẽ bị rửa sả. Nhưng những gì giám mục đã không nhìn thấy được là Tảng Đá bị đánh đập đó và Con Rắn bằng Đồng đó, đất, làm sự chuộc tội. Vì vậy, anh em thấy, khi—khi Ba-la-am nhìn khắp Y-sơ-ra-ên, ông đã thấy một lý do để rửa sả họ. Hiểu không? Nhưng khi Đức Chúa Trời nhìn xuống họ, Ngài thấy sự dèn tội. Ngài phán, “Các người giống con kỳ lân.” Amen. “Ai sẽ đặt điều gì trong đường lối các người? Các lều trại của người thật công nghĩa, tin kính biết bao!” Đó là cách Đức Chúa

Trời nhìn thấy họ. Hiếu không? Không phải là cách con người nhìn thấy họ, không phải cách những—những người chức sắc giáo hội thấy họ; nhưng là cách Ngài thấy họ.

19 Và, Ôi Chúa, xin để đó là phần của tôi! Xin để đó là phần của tôi, vì tôi không có gì trong chính mình để tôi có thể tuyên bố. “Tôi không có gì để mang đến trong tay mình, chỉ đơn giản nường vào thập tự giá của Ngài.” Đấy, chúng ta chỉ có thể thôi.

20 Ồ, đây là buổi tối nhóm cầu nguyện, hay không phải là tối nhóm cầu nguyện, nhưng đây hầu như là một nhóm truyền giáo ở đây. Chúng ta—chúng ta thích đặt để Lời. Và có lẽ tôi muốn nói với anh chị em tối nay trong một vài phút. Nhiều người trong anh chị em muốn giở ra trong Kinh Thánh...Ồ, anh chị em biết, điều kỳ lạ, để mở một cách chính xác đến chỗ đó, đến phân đoạn mà tôi sắp đọc. Vâng, thưa quý vị. Thật lạ. Đó là Cô-rinh-tô Nhất, chương 11, và vài ghi chú mà tôi đã viết xuống đây, nơi nào đó ở đây, mà tôi đang suy nghĩ về, nếu như tôi có thể tìm được nó ngay bây giờ, ở Cô-rinh-tô Nhất, chương—chương—chương thứ 11. Nó ở ngay đây, ngay đây. Vâng, thưa quý vị.

21 Bây giờ, trước khi chúng ta đến gần Lời, chúng ta hãy đến gần Tác Giả, đấy, Đấng là Lời, để chúng ta có thể cầu xin ơn thương xót và những ơn phước của Ngài trong lúc chúng ta học hỏi Ngài Đấng là Lời. Chúng ta hãy cầu nguyện.

22 Ôi lạy Chúa là Đức Chúa Trời, đầy đầy ân điển và sự thương xót, Đấng đã sẵn lòng qua thời đại, sau khi con người đã phạm tội và đặt vực sâu lớn đó giữa mình và Ngài, vực sâu mà người tự mình không thể vượt qua. Người đã tuyệt đối, hoàn toàn bị hư mất, không có con đường trở lại. Nhưng Đức Chúa Trời của... đầy đầy mọi ân điển, sẵn lòng lấy một Người Thay Thế cho chỗ con người, và đã mang con người quay trở lại. Điều ấy đã làm rung động tấm lòng của tất cả những người đã từng biết Ngài, lạy Chúa, cách mà trong tình yêu vĩ đại của Ngài và ân điển Ngài đã làm một Người Thay Thế! Và như chúng con vừa mới bày tỏ qua điều đó, Chúa ôi, chính là trên Đấng Thay Thế đó mà chúng con nương dựa tối nay, Đấng đó Mà đã chết thay cho những tội nhân chúng con, Đấng công nghĩa đó Mà đã mang lấy trên Ngài

sự không công bình của chúng con. Chính ở trong Ngài mà chúng con tin cậy.

²³ Bây giờ chúng con trịnh trọng đến với Lời Ngài, cúi đầu và cả lòng mình, trong sự thành kính và tôn trọng và trong sự biết ơn. Và cầu xin Ngài sẽ ban đến cho chúng con tối nay, ân điển, bởi Đức Thánh Linh, và sẽ ban cho chúng con Bánh—Bánh Sự Sống mà chúng con cần để đứng vững. Ngài biết một cách chính xác những gì chúng con cần, và chúng con biết rằng Ngài đã hứa rằng nếu chúng con cầu xin chúng con sẽ nhận lãnh.

²⁴ Lạy Chúa, tối nay chúng con nhớ, tất cả những người mà chúng con biết bị đau ốm và có cần, rằng ân điển của Đức Chúa Trời sẽ được ban cho họ lớn lao dồi dào. Và, Cha ôi, chúng con cầu nguyện cho những người đã sa ngã, để ngày lễ sắp đến này sẽ mang sự tưởng nhớ đến lòng của họ, rằng từ nơi mà một thời họ đã có, và đã sa ngã ra khoảng không bên ngoài sự thông công Ngài. Đức Chúa Trời ôi, chúng con cầu nguyện để họ sẽ quay trở lại (xin nhậm lời, Chúa ôi), quay trở lại với hội chúng, với—với Hội Con Đầu Lòng, trở lại với nơi có ân điển và sự thương xót, và yêu thương và nhân từ, và sự chữa lành của linh hồn chúng con, tâm trí chúng con và thân thể của chúng con. Xin nhậm lời, Chúa ôi. Xin ban phước cho Lời tối nay. Xin bổ sức tất cả chúng con, và ban cho chúng con những ơn phước của Ngài, vì chúng con cầu xin trong Danh Chúa Jêsus. A-men.

²⁵ Bây giờ, chỉ một vài phút tôi muốn anh chị em tập trung chú ý đến Cô-rinh-tô Nhất, chương thứ 11, câu 23, 24, và 25.

Vì tôi có nhận nơi Chúa điều tôi đã dạy cho anh em, Ấy là Đức Chúa Jêsus, trong đêm Ngài bị phân, đã lấy bánh:

Và khi Ngài đã tạ ơn, rồi Ngài bẻ ra, mà phán rằng, Hãy nhận lấy, và ăn: này là thân thể Ta, vì các ngươi mà vỡ ra: hãy làm điều này để nhớ đến Ta.

Cũng một thể ấy và sau khi ăn bữa tối rồi, Ngài lấy chén, phán rằng, Chén này là sự giao ước mới trong huyết Ta: hễ khi nào các ngươi uống, hãy làm điều này, để nhớ đến Ta.

26 Nếu tôi nên gọi đây là một đề tài ngắn mà tôi muốn nhắc đến, thì sẽ là đây: *Tưởng Nhớ Chúa*. Nó nghe giống như một đêm mà...hay là một sứ điệp mà nên được giảng vào Chúa nhật vừa rồi, trong tiệc thánh của Chúa. Nhưng tôi muốn đến gần nó chỉ trong một góc độ nhỏ khác trong một vài phút, trong khi chúng ta tập hợp những suy nghĩ của chúng ta—của chúng ta với nhau, và trong sự thờ phượng Chúa.

27 Dĩ nhiên, chúng ta có thể, bắt đầu với bàn tiệc của Chúa, bởi vì đó là một nơi tốt đẹp mà hết thảy chúng ta nhớ đến. Hãy tưởng nhớ Chúa tại bàn của Ngài, mà, thực sự, phân đoạn tham khảo điều đó. Nhưng, đó là, Phao-lô đã nói rằng chúng ta nhận lấy chén và—và uống huyết—huyết, và ăn bánh xốt, trong sự tưởng nhớ, để nhớ lại những gì Ngài đã làm cho chúng ta. Và khi—khi anh em làm điều đó, anh em không muốn làm cho nó chỉ là một điều bình thường, hàng ngày; anh em muốn đến thực sự, tưởng nhớ Chúa. Hiểu không? Hãy nhớ rằng đó là chính ân điển của Ngài và sự thương xót của Ngài, và điều đó mà thôi, ban cho anh em niềm hy vọng duy nhất mà anh em có. Cho dù những gì anh em từng làm, không có điều gì ở bất kỳ nơi nào mà có thể theo bất kỳ cách nào đến gần những gì mà Đấng Christ đã làm cho anh em.

28 Tôi đã có một kinh nghiệm buồn tuần này, và tuy nhiên là một kinh nghiệm vinh hiển, tôi có thể nhắc lại điều đó, tôi đã chôn một anh em mà đã từng ngồi với chúng ta tại đây. Và nhiều người trong các anh em biết về trường hợp đó. Chính là Anh Rogers thật lịch thiệp của chúng ta, Busty Rogers, như chúng ta đã gọi anh, Everett. Và Anh Banks Wood ở đây, và Anh Sothmann, chúng tôi đã cùng nhau đi đến tang lễ.

29 Và—và tôi đã lái xe trong tuyết, ra ngoài đến một chỗ cũ nơi tôi đã lần đầu tiên chôn anh ấy, cách đây khoảng hai mươi lăm năm. Lúc đó khi tôi chôn anh ấy, nó là trong nước bùn, trong Danh Chúa Jêsus Christ. Khi chúng tôi vượt qua chiếc cầu cũ quen thuộc ở đó tại Totten Ford, tôi đang nói với những người anh em của tôi, và nói, “Một ngày nọ khi một mục sư một hệ phái nào đó có một—một trại lớn tại đó, ông ấy nói, ‘Gã cực đoan tầm thường đó’ ở dưới giáo hội Báp-tít, đang làm báp-têm cho dân sự

trong Danh Chúa Jêsus Christ,’ và ông ta nói, ‘nếu ai thậm chí đã được báp-têm theo cách như vậy, sẽ không được hoan nghênh dưới trại của tôi.’”

³⁰ Và vào lúc đó tình cờ có vài người đang ngồi đó đã được báp-têm trong Danh Chúa Jêsus, và đó là Anh George Wright và gia đình của anh. Họ thật sự...Điều duy nhất họ có thể làm là không trở lại.

³¹ Vì vậy ngày đó tại khúc sông cạn, ồ, anh ấy vừa mới rời buổi nhóm của mình và đi xuống xem, và hội chúng của anh đang đứng tại đó. Và tôi đi đến chỗ ấy. Và có một trận mưa trên những ngọn đồi tại đó, và những cánh đồng bùn ngập đầy, những cửa sông nhỏ khiến cho Sông Xanh đầy bùn. Tôi bước ra trong dòng nước, sâu đến hông. Và tôi...Một trong những ủy viên, hay đúng hơn là, các chấp sự, đã đưa cho tôi quyển Kinh Thánh, và tôi đã đọc chỗ Phi-e-rơ nói vào Ngày lễ Ngũ tuần, “Hãy hối cải, ai nấy phải nhân Danh Đức Chúa Jêsus Christ chịu phép báp-têm để được tha tội mình, rồi sẽ được lãnh sự ban cho Đức Thánh Linh.”

³² Đó là vào ngày ấy mà Georgie Carter đang nằm tại đó, cố gắng đưa tay mình lên, chỉ nặng khoảng sáu mươi mấy cân, đã chín năm tám tháng liệt giường, không cử động. Và những người của chị, giáo hội mà chị thuộc về, đã nói, nếu ai thậm chí đến với buổi nhóm của tôi, họ sẽ bị dứt phép thông công ở giáo hội. Và vì vậy cũng chính tối hôm đó chị đã được chữa lành ngay lập tức. Và rồi chị muốn được báp-têm giống như cô bé Nail ở trên đó; mà tôi đã thấy một khả tượng, và anh em biết câu chuyện đó, bàn tay và chân của cô ấy rút lên; và đi vào trong sự hiện thấy và quyền phép của Thánh Linh, đã đặt tay trên cô, ở đó cô đã ra khỏi và được chữa lành. Và vì vậy cô đã phải thuộc về một giáo phái giống như vậy. Ồ, đó là giáo hội Giám Lý. Mục sư Giám Lý, Anh Smith, là người đang đứng trên bờ sông với hội chúng của mình.

³³ Và tôi đã bắt đầu làm báp-têm trong Kinh Thánh, phép báp-têm Cơ-đốc. Và khoảng thời gian tôi làm báp-têm cho năm hay sáu người, bất thành linh các hàng và dây người đã chạy ra, ở trên đồi đó. Nhóm người Giám Lý đã đến đây xuống ngay với những bộ quần áo tốt của họ, để được báp-têm trong Danh Chúa Jêsus.

Và từng người một, các bà trong bộ đồ lụa đẹp của họ và những trang phục mùa hè, bước ra qua đám bùn đó, lau nước mắt trên mặt, và rửa hết phấn son, đi ra để—để xưng—xưng nhận và—và chịu phép báp-têm.

³⁴ Và cùng với nhóm người đó, một chàng trai khoẻ mạnh, vai rộng, tóc kiểu nhà binh, gương mặt rộng, dáng người lực lưỡng bước ra đó mặc bộ đồ vét đẹp, màu xanh. Anh nói, “Tôi nữa, đã có quyết định.” Đó là Busty Rogers, chẳng có ai nói với anh điều gì. Ở đó tôi đã chôn anh trong Danh Chúa Jêsus Christ, dựa trên sự xưng tội của anh.

³⁵ Và tuần vừa rồi tôi đã đặt anh dưới bãi cỏ tại Milltown. Và tôi đã nói dựa trên bài giảng về: *Sự Hoàn Hảo Của Sự Phục Sinh*. Tôi đã là một nhà truyền giáo, và thấy những thần khác nhau và những nhà triết học; và đó là tất cả điều gì có trong nó, bên ngoài Cơ-đốc giáo, nó chỉ là triết học, cách mà họ tin *điều này, điều kia* hay *điều nọ*. Nhưng Đấng Sáng Tạo vĩ đại đã tạo nên sự sáng tạo! Phải có một Đấng Sáng Tạo nếu có sự sáng tạo. Và nếu có sự sáng tạo, thì nó được tạo nên bởi một Đấng Sáng Tạo. Và công việc của bất cứ người nào đều phản ảnh chính người đó. Anh ấy là thợ mộc giỏi, anh ấy làm công việc tốt, anh ấy xây dựng. Và nếu anh ấy là thợ cơ khí giỏi, anh ấy làm công việc tốt. Công việc của anh chị em chỉ phản ảnh anh chị em. Và sự sáng tạo của Đức Chúa Trời phản ảnh Đức Chúa Trời. Và Đức Chúa Trời tạo nên mọi sự vì một mục đích. Và mọi thứ phục vụ cho mục đích của Đức Chúa Trời, khi nó chết, nó có sự sống lại. Hãy nói cho tôi một điều. Và tôi đã đưa vào nhiều điều, giống như những bông hoa và cây cối.

³⁶ Và cách mà mặt trời mọc lên vào buổi sáng như thế nào, một em bé được sinh ra, nó yếu ớt, tia nắng của nó cũng vậy. Khoảng mười giờ, nó là một thiếu niên. Và lúc mười hai giờ, nó tỏa sáng rực rỡ hết sức mình, trong vẻ đẹp của người nữ- hay vẻ đẹp của tuổi trưởng thành. Và khoảng hai giờ chiều, nó trở nên giống như tôi. Và rồi vào khoảng năm giờ chiều, nó giống như ông nội, nó đang nằm xuống. Và cuối cùng những tia nắng của nó tắt hẳn khỏi mặt đất, và nó chết. Đó có phải là sự kết thúc của nó không? Nó phục vụ cho mục đích của Đức Chúa Trời. Nó sống lại đời sống

thực vật trong lúc nó đi ngang qua đất. Tất cả những cây đã chết trong năm trước đó, nó làm sống lại. Đó có phải là kết cuộc của nó khi nó phục vụ cho mục đích của Đức Chúa Trời không? Nó sống lại sáng hôm sau, với đời sống mới! Mọi cây cối đều giống như vậy, mọi thứ khác, mọi vật, mặt trăng, các ngôi sao, thái dương hệ, mọi thứ đều hứa.

³⁷ Và nếu một người hầu việc cho mục đích của Đức Chúa Trời, thì có sự phục sinh thật chắc chắn như bất cứ điều gì. Điều duy nhất phải làm, là, Đức Chúa Trời thật sự đang chờ đợi đúng giờ, giống như Ngài đang làm bây giờ.

³⁸ Những chiếc lá lớn rơi khỏi cây, đúng hơn là, rơi xuống. Chỗ các màu đỏ, xanh lá cây, xanh dương, màu nâu, tất cả những màu sắc khác nhau ngang qua bộ ngực vĩ đại của trái đất, nơi thiên nhiên của Đức Chúa Trời đặt sự chết bên dưới nó, Đức Chúa Trời cứ trông lên vạt hoa của Ngài. Nhưng Ngài biết khi Ngài trông vạt hoa, có sự sống lại vào mùa xuân! Thế giới phải quay vòng quanh quỹ đạo của nó cho đến lúc nó quay trở lại ngay với mặt trời một lần nữa, và nó sẽ mọc lên trong những đóa hoa tang lễ.

³⁹ Không bao giờ nói, “Đây là sự kết thúc,” không hơn những chiếc lá, ngả màu nâu trên cây, nói rằng đó là sự chấm dứt. Điều duy nhất nó phải làm, là vì chu kỳ thời gian của Đức Chúa Trời để trôi nổi đây đó, cho đến lúc sự hiện diện của Con Đức Chúa Trời. Và mọi tạo vật sống đã từng chết trong Đấng Christ sẽ bước ra trở lại. Trong sự Hiện diện của Ngài, tưởng nhớ đến Ngài. Ồ, khi tôi đến cuối con đường, tôi muốn chết trong sự Hiện diện Ngài, tưởng nhớ Ngài, rằng Ngài là sự sống lại và Sự Sống. Ngài là Đấng đó.

⁴⁰ Rồi khi chúng ta đến với bàn tiệc của Chúa. Bàn tiệc của Chúa, như tôi đã giải thích nó ở đây trước đây, không phải là... Chúng ta tin điều mà chúng ta gọi là “tiệc thánh” là—là sự nhận lấy bánh. Chúng ta đặt sai—sai—sai chỗ...Chúng ta đặt điều đúng trong chỗ sai. Đó không phải bánh mà là vấn đề, không phải rượu là vấn đề, đó chỉ là bánh xốp và rượu. Nhưng sự việc đó là, là, *tiệc thánh* có nghĩa “nói chuyện với,” và, trong việc nói chuyện với Ngài, tưởng nhớ đến Ngài. Tôi nghĩ đó là thì giờ được phước

nhất của những buổi nhóm. Hiểu không? Mỗi giờ của đời sống chúng ta nên là một tiệc thánh.

⁴¹ Tiệc thánh với Chúa thì giống như một ốc đảo trong sa mạc. Nó giống như mùa xuân bên dưới cái ao, nơi mà khách—khách lữ hành đi ngang qua, dừng lại và uống nước cho đến lúc người ấy hết khát. Đó là sự tưởng nhớ Chúa. Đến gần nghi lễ của bàn tiệc Ngài, nơi người hành hương mà—mà đang kêu nộ trên đất tại đây đi qua với chúng ta, với nhau, để chúng ta có thể đến bên bàn của Ngài, và tại đó uống những ơn phước của Ngài và ân điển Ngài và Lời Ngài, trong sự thông công chung quanh Lời Ngài, cho đến khi linh hồn khao khát của chúng ta được thỏa mãn. Và rồi chúng ta rời nơi thờ phượng, được tươi mới, thỏa nguyện; đi ra để đương đầu với những nan đề của sa mạc lần nữa, những nan đề của sa mạc đời sống. Vâng, một ốc đảo trong sa mạc, làm tươi mới chính chúng ta, làm thỏa mãn chúng ta khi chúng ta khao khát.

⁴² Nên là vậy với mỗi người thờ phượng. Nó làm thỏa...Đó là với mỗi người thờ phượng thật sự, mà mong mỗi đến với nhau. Có điều gì đó về sự thông công mà—mà là Thiên liêng, nó được Đức Chúa Trời sắp đặt, và nó thánh khiết, thiêng liêng. Và người công bình khát khao nó.

⁴³ Như Đa-vít đã nói, rằng “linh hồn ông khao khát Chúa, như con nai đực thèm khát khe nước.” Con nai bị thương bé nhỏ mà những chó rừng đã lôi giết nó đi, và nó—nó chạy thoát khỏi. Và nó đứng, thở dốc và nhìn xem. Nơi mà, người với giác quan mà Đức Chúa Trời ban cho nó, nó có thể ngửi được nước trong nhiều dặm. Và nó ngẩng cái đầu nhỏ bé lên trời trong lúc đang chảy máu sự sống của nó ra ngoài. Và nó biết, nếu nó có thể đến được dòng suối đó, thì nó có thể sống. Không kẻ nào sẽ bắt được nó lúc đó. Nó có thể đến được với dòng nước, nó sẽ lừa được mọi con chó anh em có thể thả đuổi theo nó, vì nó biết nó—nó đã tìm được nguồn ban sự sống.

⁴⁴ Và khi hội thánh đến được chỗ đó, nơi mà Đấng Christ có ý nghĩa thật nhiều đối với chúng ta đến nỗi chúng ta khao khát để đi vào trong sự Hiện diện Ngài và với nhau, đó là Nguồn ban Sự Sống. Không ma quỷ nào có thể từng chiếm lấy anh em được.

Thậm chí chính sự chết đã bị đánh bại tại đó.Ồ, thật là một hy vọng tuyệt vời! Thật là một nơi tuyệt vời! Làm tươi mới chính chúng ta. Và, trong việc làm như vậy, tưởng nhớ đến Đấng Christ là Đấng mà đã tạo nên nó có thể được cho chúng ta. Ngài là Đấng mà đã làm những điều này vì chúng ta, chúng ta phải tưởng nhớ Ngài. Vì, nên nhớ, chúng ta đã từng là những khách lạ và không có Đức Chúa Trời, những dân Ngoại, bị mang đi lạc với những thần tượng câm. Nhưng, hãy nhớ, Đấng Christ đã chết không phải cho người Do-thái, nhưng cho mỗi một người trong dòng dõi sa ngã của A-đam, Đấng Christ đã chết.

⁴⁵ Khi chúng ta đến để tưởng nhớ Ngài tại dòng suối của—của tiệc thánh, điều đó—điều đó nhắc nhở chúng ta trở lại thời gian như dân Y-sơ-ra-ên đã ở trong cuộc hành trình của họ. Và họ đã đến, tuy nhiên chính trong khi thi hành phạt sự, trên con đường họ từ Ai-cập đến với sự giải cứu của họ, đến miền đất hứa, và, trong chính hành động thi hành phạt sự của họ, đi mà không có nước. Và trời khô hạn ở mọi cái nhìn, mọi nơi, mọi...dưới mỗi ngọn đồi chỗ mà có những dòng suối, thì không có gì cả. Và họ ngã chết trong sa mạc. Và rồi ở đó xuất hiện Tảng Đá, Môi-se đã đập Tảng Đá này và từ nó tuôn tràn dòng nước dồi dào. Mọi người nam khát khao, mọi người nữ khát khao, trẻ con, hay thậm chí mỗi thú vật khát nước, có thể uống nước dồi dào.

⁴⁶ Như Giăng 3:16, câu Kinh Thánh vàng này, đã nói, “Vì Đức Chúa Trời quá yêu thương thế gian, đến nỗi Ngài đã ban Con một của Ngài, hầu cho hễ ai tin (tin, tương giao, tưởng nhớ Ngài) sẽ không bị hư mất, mà được Sự sống Đời đời.” Tưởng nhớ Đấng Christ là Văng Đá của chúng ta đã bị đánh đập, để cứu một thế giới đang hư mất, một dân Ngoại đang hư mất, một dân Do-thái đang hư mất, một thế giới đang hư mất. Đấng Christ đã ban ra Sự Sống của Ngài dư dật, để mọi người bị đói và khát, đáng tiên tri đã nói, “Kìa, các ngươi hãy đến dòng suối, mua sữa và mật của Ta mà không đòi giá.” Hãy đến, vì đó là tiệc thông công, hãy đến trong sự tưởng nhớ Chúa.

⁴⁷ Tôi có thể suy nghĩ về sự tưởng nhớ Chúa một lần nữa tại chỗ làm tươi mới, trong cái giếng được gọi là *Beerlahairoi*, mà trong ngôn ngữ Hê-bơ-rơ có nghĩa là, “Giếng của Ngài làm cho

sống và thấy tôi.” A-ga, đã bị hiểu lầm, song vẫn thi hành phận sự. Bị hiểu lầm, bị đoán xét sai trật, và bị đuổi đi, không còn chỗ nào để đi, với một đứa con gần chết, và nước chứa trong chai đã hết. Và đứa bé đang khóc. Và chỉ một tấm lòng của người mẹ mới biết được nó có ý nghĩa gì khi nghe tiếng kêu đòi nước đó, khi cái lưỡi nhỏ của nó phồng rộp lên, và làn môi nó nứt nẻ, và đứa con của nàng đang yếu dần từng phút. Bị đuổi đi, ngay trong khi thi hành phận sự, không có nơi nào để đi. Nàng đã quên chính, bản thân, cho đến nỗi nàng cố vắt giọt cuối cùng trên làn môi nhỏ bé nứt nẻ của nó. Và rồi cái chai khô cạn, và nàng đặt nó xuống và bắt đầu. Và đứa bé đang gào lên đòi nước, và nó càng lúc càng yếu hơn; và đứa con duy nhất của nàng.

⁴⁸ Không nghi ngờ gì trái tim trong trắng của nàng hẳn kêu gào lên, “Ôi Đức Chúa Trời, tôi đã làm gì? Tôi đã làm gì?” Và nàng đã không thể chịu nổi nhìn thấy đứa bé chết trong đôi tay mình, vì vậy nàng đã đặt nó dưới một bụi cây. Và nàng đi khoảng một đoạn tên bay, có lẽ một trăm thước tây hay hơn, và nhìn thấy một cây nhỏ, và nàng quỳ xuống tại đó và bắt đầu khóc. Vì nàng tự hỏi, “Tại sao?” Nếu nàng đã làm những gì đúng, tại sao điều này xảy ra trên nàng? Nhiều lần chúng ta nghĩ về những sự đau ốm và bệnh tật của mình, đấy, nhưng có lẽ tất cả điều đó được thực hiện để tỏ ra ân điển và sự thương xót. Và trong lúc nàng suy nghĩ, nàng nghe những tiếng kêu khóc yếu ớt nhỏ dần khi chúng cuối cùng ngắt đi, vì không tìm được nước.

⁴⁹ Nàng đã nghe một Tiếng phán và nói, “Tại sao người khóc? Người đang khóc về điều gì?”

⁵⁰ Và nàng ngược lên, và nàng nhìn thấy cái giếng trào nước. Quả là một dòng suối làm tươi mới! Beerlahairoi, tôi có thể đã phát âm nó sai. B, hai chữ e, r-l-a-h-a-i-r-o-i, mà có nghĩa là, “Giếng của Đấng mà sống và nhìn thấy tôi! Ngài không thể chết! Mên-chi-xê-đéc! El Shaddai! Đấng sống và nhìn thấy tôi, biết những nhu cầu của tôi, Ngài nhớ đến tôi. Và tại đó Ngài đã nhớ đến tôi như tôi đã nhớ đến Ngài, và tôi biết rằng Ngài sống và Ngài đã phun lên ở đây trong sa mạc, cái giếng này.”

⁵¹ Ồ, chúng ta có thể áp dụng điều đó trong một sứ điệp thời đại ngay bây giờ, về ngày hôm nay hiện giờ, khi sa mạc của các

giáo hội, những giáo phái, và—và những—những—những thầy giảng Phúc âm xã hội và những—những thời trang của thế giới đang bỏ vào, và hình thành giáo phái và làm tan vỡ.

⁵² Và rồi nghĩ rằng đứng đó lần nữa tối nay, cái giếng của Ngài sống và nhìn thấy tôi. Đó là những gì sự tưởng nhớ Đấng Christ sẽ có ý nghĩa với người thờ phượng. Vâng. Ô, nàng đã bị hiểu lầm và bị đuổi đi. Chúa Jê-sus đã phán, khi Ngài còn tại thế, “Ta là Nước hằng sống, Ta là Nước Sự Sống.”

⁵³ Và tôi muốn rút ra một ý nhỏ khác ở đây vừa đến với tâm trí tôi. Khi Chúa Jê-sus bị đưa ra xử án, và chẳng vì điều gì khác ngoài mục đích nhạo báng, bởi...Ngài đã bị đưa đi từ Phi-lát đến với Hê-rốt. Bấy giờ, Phi-lát đã không phải làm điều đó, và, anh em biết, khi ông cố gắng rửa tay mình khỏi điều đó. Nhưng một khi đã ở trên bàn tay của anh em rồi, anh em phải có quyết định của mình. Anh em không thể đẩy nó cho người nào khác. Chính là anh em, như một cá nhân. Nhưng Ngài, Ngài đã được đưa đến Hê-rốt, chỉ để—để làm một—một sự nhạo báng, bởi vì Ngài có tên của người thực hiện phép lạ, và đại loại như vậy, và Ngài bị đuổi ra khỏi nhà hội. Vì vậy chính Phi-lát, ông nghĩ ông cứ gửi Ngài qua cho Hê-rốt, và có lẽ điều đó sẽ hầu như giải quyết mối hận cũ mà họ đã có, từng chống lại nhau.

⁵⁴ Và vì vậy Chúa Jê-sus bị vác cây thập tự qua các đường phố và đi xuống qua các nơi cho đến khi Ngài gặp phiên tòa thượng phẩm, Hê-rốt. Và khi Ngài gặp Hê-rốt, và Hê-rốt được giới thiệu với cơ hội duy nhất của ông! Làm sao một người có thể đại dột đến thế? Nếu Hê-rốt thật sự biết được người đang đứng trước mặt ông là sự ứng nghiệm của mọi lời tiên tri Hê-bơ-rơ, về lòng mong mỏi, khao khát của thế gian, đang đứng trước ông, sự làm trọn của mọi nhà hiền triết và đấng tiên tri đã từng nói về. Cơ hội để làm thỏa mãn tấm lòng tội lỗi của ông bằng ân điển và sự thương xót. Thật ông là một người đại dột!

⁵⁵ Và tuy nhiên cũng không ít người ngu dại như vậy ngày hôm nay mà đã được giới thiệu với điều giống như thế bởi vì chúng ta đã có hơn hai ngàn năm giảng dạy về Ngài, về sự thương xót của Ngài. Nhưng thật là một—một điều ngu dại mà Hê-rốt đã làm khi ông ta đứng trước mặt Ngài và chẳng hề cầu xin Ngài ân điển và

sự thương xót, không hề cầu xin sự tha thứ tội lỗi. Ông không hề biết rằng đang đứng...Tôi không nghĩ con người đó đã nhận ra rằng đang đứng trước ông ta là một Người như thế. Chúng ta hãy để điều đó thấm sâu trong một phút. Bởi vì Người đó đã không có một—một tên tuổi xã hội về chỗ đứng trong xã hội vĩ đại, của những tổ chức khác nhau và—và các câu lạc bộ, và đại loại như vậy, mà Ngài cộng tác với. Ngài đã không có một tên tuổi giống như thế.

⁵⁶ Nhưng Ngài thật đã có, giữa vòng dân sự biết Kinh Thánh và biết lời hứa. Và ước gì tôi có thể nói mạnh mẽ hơn một chút, những người được định trước cho Sự sống Đời đời, họ đã nhận ra điều đó vào lúc Ngài đứng tại đó.

⁵⁷ Nhưng Hê-rốt không học biết được điều này, ông không bao giờ biết điều đó. Thật là điều đáng buồn. Tất cả những vị tiên tri đã nói về trong bốn ngàn năm, sự ứng nghiệm về tiếng kêu khóc của thế giới đứng trước ông. Tại đó tất cả mọi sự ứng nghiệm đều đã xuất hiện trước mặt ông. Và như tôi có thể nói điều này một lần nữa, chúng ta nghĩ ông ta là con người đại dột vì ông ta có quyết định đại dột, vì, anh em để ý ông ta đã không bao giờ cầu xin Ngài sự thương xót. Ông ta yêu cầu Ngài để—để mua vui cho ông ta. “Ồ, ta nghe rằng Người là một—một người thực hiện phép lạ.” Ông ta cầu xin sự tiêu khiển thay vì sự thương xót.

⁵⁸ Đó là những gì thế giới, hôm nay, đang biểu lộ trở lại chính quyết định của Hê-rốt, khi họ nhìn thấy Đấng Christ đang thực hiện phép lạ ngày hôm nay giống như Ngài đã làm lúc đó, và những điều duy nhất họ đòi hỏi, “Hãy để cho tôi nhìn thấy ông làm *điều này điều kia*.” Anh em nói Hê-rốt sẽ có một chỗ đứng tồi tệ phải không? Con người ngày hôm nay sẽ có một nơi đứng tồi tệ hơn! Hê-rốt đã có bốn ngàn năm kinh nghiệm, những vị tiên tri và những hiền triết. Chúng ta có sáu ngàn, với sự giảng dạy siêu đẳng đối với những gì họ đã có lúc đó. Chắc chắn. Thật nó đã thực hiện một điều lạ lùng! Ngày hôm nay sự việc cũng vậy, giống như vậy!

⁵⁹ Chuyện gì vậy? Hê-rốt không bao giờ cho nó một ý nghĩ nghiêm túc. Ông đã không bao giờ dừng lại để xem xét.

⁶⁰ Và đó là cách với con người ngày nay. Họ nhìn thấy điều gì đó vĩ đại này, nó làm cho họ giật mình, nhưng họ không dừng lại đủ lâu. Họ đang cố lắng nghe thầy dạy nào đó hay nhà thần học nào đó giải thích Nó sai lạc. Và tuy nhiên, cách mà khi tôi nghĩ về Jeffersonville, đã bao nhiêu lần tôi đã ấp ủ các bạn như gà mẹ che cho đàn con mình, nhưng các bạn không chịu. Tôi đã thường tập hợp các bạn lại như thế nào? Tôi đã thường làm đây nơi—nơi vườn này thành một chỗ tất cả các quốc gia sẽ bay vào, nhưng các bạn không chịu. Hiểu không? Hiểu không?

⁶¹ Bây giờ, hãy xem những gì Hê-rốt sẽ phải nhớ trong ngày đó? Cơ hội lớn của ông, ông đã từ chối nó. Và nơi nào đó bên kia trong những vùng của những người bị hư mất, đêm nay, ông ta đang nhớ những gì ông ta đã làm về điều đó. Bây giờ quá trễ rồi.

⁶² Đừng để điều đó xảy đến cho chúng ta. Đây là thì giờ thăm viếng của chúng ta. Chúng ta hãy tưởng nhớ Đấng Christ, Ngài hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi, Hê-bơ-rơ 13:8. Đừng chờ đợi cho đến lúc một số vùng ở bên kia nằm, trong sự định tội, trong chiều kích đó mà anh em không thể đi vào sự Hiện diện của Đức Chúa Trời, và thì giờ của anh em vẫn còn trên đất, trong cơn ác mộng kinh hoàng anh em sẽ nhớ anh em đã có cơ hội của mình và đã bỏ đi. Hãy để cho những người trẻ để ý điều này. Để cho tất cả để ý tới nó.

⁶³ Hê-rốt không hề có một tư tưởng nghiêm túc về điều đó. Dịp duy nhất của ông, ông chỉ yêu cầu được tiêu khiển, và để Chúa Jê-sus có thể làm trò bịp bợm gì đó, lấy một con thỏ ra khỏi cái mũ, hay là, anh em biết, hay điều gì đó. Nói cách khác, ông nghĩ Ngài có thể là, ông xem Nó giống như một thầy phù thủy. “Chúng tôi đã nghe rằng Ngài có thể làm những trò tinh quái. Hãy để cho tôi thấy Ngài làm trò của Ngài bây giờ.”

⁶⁴ Và xin cho tôi nói điều này với sự tôn kính. Nhưng bao nhiêu lần những người được gọi là những mục sư truyền đạo của ngày nay, đã nói, “Nếu có một Đức Thánh Linh, nếu các ông tin rằng Đức Thánh Linh giống như đã có thuở ban đầu, hãy để cho tôi thấy ông lấy ông cụ *A* hay *B* gì đó ở trên đây, hay *đây*, ồ, ông *này* trên đây, bà *này* trên đây. Tôi sẽ đi kiểm họ. Hãy để cho tôi thấy ông thực hiện điều đó.”

⁶⁵ Họ có nhận ra rằng cùng một linh đó (không, họ không) mà đã nói với Chúa Jêsus, “Nếu Người là Con Đức Chúa Trời, hãy lấy, làm cho những hòn đá này thành bánh. Nếu Người là Con Đức Chúa Trời, hãy nói cho chúng ta biết ai đã đánh trên đầu Người. Nếu Người là Đấng Tiên Tri, hãy nói cho chúng ta biết ai đã đánh Người,” họ quán giẻ rách quanh mặt Ngài. Đánh trên đầu Ngài, rồi chuyễn cây gậy cho người khác, bảo, “Hãy nói cho chúng ta biết, nếu Người là Đấng Tiên Tri. Hãy nói cho chúng ta biết ai đã đánh Người, rồi chúng ta sẽ tin Người. Hãy nói cho chúng ta biết, nếu Người là Con Đức Chúa Trời. Chúng ta thành thật trong lòng. Nếu Người là Con Đức Chúa Trời, hãy xuống khỏi cây thập tự và chúng ta sẽ tin Người là Con Đức Chúa Trời.”

⁶⁶ Tôi tự hỏi nhiều người hôm nay, cả nam, lẫn nữ, trẻ và già, có đang đứng trong cùng chỗ đó không. Và anh chị em sẽ nhớ, ngày nào đó, rằng anh chị em đã ở trong sự Hiện diện của Ngài, tại Nguồn của Ngài; và đã muốn nhìn thấy một trò tình quái, hay muốn thấy một trò lừa đảo hoặc điều gì khác, “Điều ấy làm tôi tin Nó. Hãy để tôi có sự rùng mình trên lưng, và để tôi làm *điều này* hay *điều kia*, tôi sẽ tin Nó.” Đấy, cảm giác nào đó, rõ ràng là sự sùng bái thần tượng! Hãy để cho tôi...

⁶⁷ Anh em biết, Chúa Jêsus đã nói trong một trường hợp, Ngài đã hỏi một câu. Tôi muốn hỏi hội thánh tối nay điều này. Chúa Jêsus phán, “Tại sao? Tại sao? Tại sao các ngươi gọi Ta là ‘Chúa’ các ngươi, mà lại không làm những gì mà Ta đã ra lệnh cho các ngươi làm? Tại sao các ngươi có thể gọi Ta là ‘Chúa,’ mà không giữ Lời Ta? Tại sao các ngươi có thể gọi Ta là ‘Chúa,’ mà lại chối bỏ những điều mà Ta đã ra lệnh các ngươi rao giảng và dạy dỗ?” Đó là gì? Cái gì làm điều đó? Đó là bởi vì truyền thống hệ phái nào đó đứng giữa họ và Lời. Và bất kỳ điều gì đứng giữa anh em và Đức Chúa Trời, là một thần tượng, nó chiếm chỗ của Đức Chúa Trời. Tại sao anh em gọi “Chúa”? *Chúa* có nghĩa “quyền sở hữu,” Chúa làm chủ tài sản. Và nếu Đức Chúa Trời làm chủ tôi, nếu tôi thuộc về Ngài, và ngày kia Ngài đã thay đổi tôi hoàn toàn tôi khi tôi đi trên con đường sai trật, và đã kêu gọi tôi vì một mục đích, những gì tôi làm ngoài sự làm trọn ước muốn của Ngài, giống như Ngài đã làm với Phao-lô. Làm thế

nào tôi có thể làm điều gì khác hơn là giữ Lời Ngài? “Tại sao các người gọi Ta là ‘Chúa’?”

68 Tôi muốn nhắc đến một người khác tại đây, xem lại hắn ta. Còn về Giu-đa, hắn phải tưởng nhớ Ngài bởi điều gì? Chúng ta đang nói về sự tưởng nhớ Chúa. Giu-đa tối nay và, ồ, cho đến lúc hắn không còn nữa, sẽ phải nhớ rằng hắn đã bán những quyền trưởng nam của mình. Hắn đã bán Chúa Jêsus để kiếm lợi cá nhân. Chúng ta chế nhạo Giu-đa. Chúng ta nói hắn là kẻ dơ bẩn, kẻ tồi tệ, hắn không xứng cho chỗ nào hay hiệp hội nào, hắn không xứng hợp cho Thiên đàng. Tại sao? Hắn bán Chúa mình, sau khi hắn đã có cơ hội thậm chí là một—một môn đồ, là một sứ đồ, sự kêu gọi cao nhất trong Kinh Thánh, còn cao hơn một vị tiên tri. Hắn đã có một cơ hội là một—một sứ đồ, và đã bán quyền đó cho món lợi cá nhân. Và bây giờ hắn phải nhớ điều đó. Đó là cách mà hắn nhớ Chúa Jêsus: lợi ích cá nhân.

69 Và tôi tự hỏi có bao nhiêu người trong họ tối nay cho đến bây giờ đứng trong bục giảng, tuy mặc áo lễ của dàn đồng ca, ngồi trong chỗ của chấp sự, hay lấy chỗ của một thủ quỹ, ủy viên, hay có thể là bất kỳ cái gì, vị trí của người đó trong giáo hội, hay mục sư tại bục giảng, và vẫn đang bán đi cơ hội của mình vì sự ngợi khen cá nhân, “Tiến sĩ, Giám mục *A* hay *B* gì đó,” cho sự ca ngợi cá nhân, lợi ích cá nhân.

70 Có lần một người đã nói với tôi, “Tôi tin đó là Lẽ thật. Nhưng nếu tôi rao giảng điều đó, tôi sẽ đi ăn xin trên đường phố.”

71 Anh em còn nhớ người giàu có và La-xơ-rơ không, giai đoạn cuối cùng và đời đời của họ đứng ở đâu? Mặc dầu một người đã... là người ăn xin, còn người kia là người giàu có, nhưng bức tranh đã thay đổi một ngày kia và cả hai đều có thể nhớ. Vì vậy, tối nay dân sự la hét về Giu-đa mà đã bán Ngài cho món lợi cá nhân, và rất nhiều người lại đang làm điều giống như vậy hôm nay, bán Ngài vì lợi ích cá nhân.

72 Những thầy tế lễ thời đó cũng sẽ nhớ họ đã bán cơ hội của họ về Ngài, cơ hội của họ để trở thành đầy tớ của Ngài, trở thành môn đồ của Ngài, trở thành người trở lại đạo với Ngài. Họ đã bán nó vì sự ghen tị đầy thuốc độc ganh tức. Họ ghen tị về sự Dạy dỗ của Ngài. Ồ, khi Ngài mới mười hai tuổi, Ngài có thể đánh bại họ

theo bất kỳ cách nào; và không nhận ra điều đó, rằng đó là Đấng Mê-si. Họ đã không thể làm được những điều mà Ngài đã làm. Và họ sợ rằng họ sẽ mất đi uy tín của mình trước những người quyền cao chức trọng cao hơn, và họ đã bán đi cơ hội của mình. Và họ cũng chỉ mang tội như Hê-rốt vậy.

⁷³ Và thuộc viên giáo hội ngày nay cũng giống vậy. Nếu họ tin cậy vào những giáo phái của họ và đại loại như vậy, thời đại họ, và sợ có hại cho uy tín của họ—của họ, họ sẽ bị loại ra khỏi những nhà hội, thế thì đó là gì? Đó là sự sùng bái thần tượng! Tôn thờ một giáo điều thần tượng hay một tôn giáo giáo hội thần tượng, thay vì tin nhận Lời hằng sống đã được bày tỏ trước họ.

⁷⁴ Và họ đã thấy Lời Đức Chúa Trời. Kinh Thánh nói, “Chúng ta đã nhìn thấy Ngài và chạm đến Ngài.” Những con người đã đặt tay trên Lời được khải thị, hằng sống, viết ra của Đức Chúa Trời hằng sống; và để cho những truyền thống và tín điều đứng giữa họ, rửa những nỗi và chảo, thật là một điều ô uế như vậy đứng giữa họ và Đức Chúa Trời hằng sống. Vâng.

⁷⁵ Đó là gì? Họ có định kiến. Họ có định kiến chống lại Kinh Thánh Phúc âm trong sạch, rõ ràng của Ngài mà Ngài đang giảng dạy, Lời của Cha. Họ ghen tị với Ngài. Họ có định kiến về Ngài. Và hễ chừng nào họ có sự tưởng nhớ, mà, tuy nhiên ở trong hỏa ngục họ vẫn sẽ nhớ, đó là cách họ sẽ được nhớ đến. Đó là cách họ sẽ phải nhớ đến Ngài.

Anh em nói, “Ồ, đó là những người Pha-ri-si.”

⁷⁶ Có một thiếu phụ thường đến hội thánh này.Ồ, tôi tưởng nhiều người trong các anh em biết chị ấy, chị sống dưới phố cách đây một quãng đường. Chị đã sa ngã. Và mỗi lần tôi gặp chị, chị chạy đến với tôi, đặt tay chị trong tay tôi, “Anh Bill, xin cầu nguyện cho tôi. Tôi sa ngã.” Chồng chị là một...Không, tôi nghĩ họ sống ngay trên phố đây. Tôi đã thấy chị trong Thánh Linh, đã nhìn thấy Thánh Linh của Chúa trên chị, và chị nhảy múa, mừng rỡ, và đại loại như vậy. Và chị đã sa ngã. Và mới đây chị nằm trong bệnh viện ở ngoài đây, hấp hối, họ nghĩ vậy. Và chị mời tôi đến cầu nguyện cho chị.

77 Chị và chồng chị thật tốt với vợ tôi, khi vợ tôi, một cô gái mặt mày dơ bẩn, rách rưới, nhỏ bé, và thỉnh thoảng họ đã mua cho nàng một chiếc váy hay thứ gì đó, để giúp nàng đi học. Cho dù nó nhỏ bé thế nào, anh em không thể làm được một điều gì cho Đức Chúa Trời trừ phi Ngài nhớ đến nó. “Hể các người đã làm cho kẻ nhỏ nhất này trong những người nhỏ mọn này của Ta, thì các người đã làm điều đó cho Ta vậy.” Và giống như bánh thả ra trên nước, nó sẽ quay trở lại.

78 Người đàn bà đáng thương, bị sa ngã, tội nghiệp này nằm đó, đang khóc, nắm lấy tay tôi. Và chị...Tôi bảo, “Ồ, chị ơi, tôi sẽ—tôi sẽ cầu nguyện cho chị.”

79 Và nằm kế bên giường chị là một người đàn bà đang nằm với đôi bàn tay bắt chéo, nhìn vào tôi. Và con trai còn trẻ của bà đang ngồi bên cạnh, tuổi chừng hai mươi, trông giống một ricky hiện đại.

80 Vì vậy, tôi không có ý xem thường nếu tên ai đó là Ricky, nhưng tôi muốn nói đó là một...anh chị em chẳng bao giờ nghe một tên giống như thế trong những thời đã qua. Elvis và Ricky, và nó chỉ là một cái tên của thời đại, anh chị em biết đấy. Nếu anh chị em có một đứa con đặt tên đó, đặt nó là tên lót, vậy, nếu không thì cho nó một cái tên khác.

81 Lúc ấy khi bà đang ngồi đó giống như thế, nhìn qua, và tôi bắt đầu cúi đầu, và tôi thấy bà ấy nhìn thật...Bà ta nói, “Đợi đã! Kéo tấm màn đó lại!”

82 Tôi nói, “Tôi chỉ đang dâng lời cầu nguyện cho thiếu phụ này. Bà không—không phải là một—một tín hữu sao?”

83 Bà ấy đáp, “Tôi nói cho ông biết này, chúng tôi là tín đồ Giám Lý, và chúng tôi muốn ông kéo tấm màn đó lại!”

“Vâng, thưa bà,” và tôi kéo tấm màn lại.

84 Xem đó, cũng giống vậy. Ngày nay cũng vậy, rất thành kiến! Làm thế nào bà biết tôi là loại mục sư gì? Tôi chưa bao giờ gặp người đàn bà đó. Nhưng có lẽ bà đã nghe người nào đó nói rằng tôi tin vào sự chữa lành những người đau, và bà đã được dạy chống lại nó. Bà không có gì liên quan với nó, bà đã rửa tay mình

về điều đó. Bà sợ nó sẽ rơi trên bà. Đừng lo, nó sẽ không đâu, không hơn gì Phi-lát có thể rửa tay ông khỏi nó.

⁸⁵ Vậy thì, điều đó không nói gì sỉ nhục về những người Giám Lý; đó chỉ là một người đàn bà. [Băng trống—Bt.] Hiểu không? Đó có thể chỉ là thái độ của bà. Tôi không nghĩ tất cả những người Giám Lý giống như thế, vì tôi đã cầu nguyện cho nhiều người trong họ. Họ gọi tôi cầu nguyện cho họ, và những dấu kỳ phép lạ đã được thực hiện giữa họ. Không bao giờ là những người trong các giáo hội; nó là hệ thống mà họ ở trong, đó là những gì nó thực hiện. Nhưng bà ta là một trong loại đó. Đó là gì? Thuộc độc ghen tức hoàn toàn, sự ganh tị quý ám.

⁸⁶ Tôi có thể nói đôi điều. Tại—tại một buổi nhóm nào đó mà đã có trong thành phố ở đây lần nọ, và người ta đã hỏi tại sao họ đã không mời tôi đến với nó. Nhưng tôi sẽ cứ qua điều đó vì tôi ở nhà. Nhưng, và dấu sao, không có lý do gì, đó chỉ là sự ganh tị, nó là tín điều, nó là sự sùng bái thần tượng. Cách mà chúng ta muốn giang đôi tay mình ra với mọi người, nhưng khi anh em tránh né...Chúa Jêsus muốn chúng ta làm điều đó. Hãy nhớ, ngày nào đó anh em phải nhớ lại điều đó. Anh em phải nhớ đến nó.

⁸⁷ Thật sự nhắc tôi về một bài làm chứng mới đây. Một mục sư, và đứng trên thang máy đi lên, trên Tòa nhà Heyburn ở đây. Và có ba người đang đứng với mục sư này trên—trên thang máy, và họ—họ không biết người này là một mục sư, tôi cho là không. Và khi họ đi lên, tất cả họ dừng lại ở tầng tám. Và một người nhìn chung quanh mục sư, và nói, “Ông biết gì không? Đây gần như gần với Thiên đàng mà chúng ta sẽ được đến.”

⁸⁸ “Ồ,” mục sư đó nói, “tôi—tôi cho là ông đúng. Tôi—tôi nghĩ rằng ông đúng, vì hễ chừng nào chúng ta đang tin cậy vào những công đức của riêng mình, điều này thật gần như chúng ta sẽ có thể.” Đúng thế. Hễ chừng nào anh em đang tin cậy vào những gì anh em làm, thì anh em đang tưởng nhớ những gì anh em đã làm. Và tôi chắc chắn rằng hầu hết chúng ta biết mình đã chẳng làm điều gì, chúng ta không xứng đáng về bất cứ điều gì. Nói, “Tôi cho rằng nếu chúng ta cậy vào những công đức riêng của chúng

ta, đây là chỗ xa nhất mà chúng ta sẽ đến được.” Ô, nếu chúng ta đang tin cậy, đó là chỗ xa nhất mà chúng ta sẽ đến được.

⁸⁹ Nhưng, ô, tôi muốn nói đôi điều. Nếu tôi có thể quên những gì tôi đã là, và nhớ những gì Ngài là, nếu tôi có thể nhớ Chúa Jêsus, nếu tôi có thể tưởng nhớ Ngài tại cây thập tự, nếu tôi có thể nhớ những gì Ngài đã làm cho tôi, và tôi có thể nhớ giờ mà Ngài đã rửa sạch tội lỗi của tôi, và ban cho tôi Đức Thánh Linh để hướng dẫn tôi, rồi tôi được nhắc lên trên mọi sự mà nắm giữ quả đất này. Tôi được nhắc lên trên mọi điều thuộc về đất, vào trong các nơi trên Trời trong Đức Chúa Jêsus Christ, nơi tôi có thể thông công với Ngài. Trong sự Hiện diện của Ngài ở đó, quên hết những gì trước đây tôi từng phạm, quên hết những tội lỗi của tôi và mọi thứ, bởi vì chúng ở trong Biển Quên Lãng. Quên tất cả quá khứ của tôi, quên mọi sự, và nhớ rằng Ngài đã tạo nên tôi của Chính Ngài, bởi sự chết của Chính Ngài. Ngài đã thế chỗ của tôi. Và tôi đã không có quyền đi bất kỳ nơi đâu ngoài địa ngục, Ngài đã thay thế chỗ của tôi và nhắc tôi lên từ địa ngục. Ngài đã đi xuống đó cho tôi. Và Ngài đã nhắc tôi lên bởi ân điển dồi dào của Ngài, cho đến nỗi bây giờ chúng ta là những con trai và con gái của Đức Chúa Trời, và chúng ta ngồi trong các nơi trên Trời trong Chúa Jêsus Christ, mừng rỡ và tưởng nhớ Ngài Đấng đã bằng ảm chúng ta an toàn cho đến nay. Và với đức tin đập nhịp trong những linh hồn của chúng ta, thúc giục chúng ta tiến tới, và bởi ân điển Ngài sẽ đưa tôi đi.

⁹⁰ Và bởi con mắt đức tin tôi nhìn thấy lời Kinh Thánh của Ngài ứng nghiệm, “Tất cả những kẻ Ngài đã biết trước, thì Ngài cũng đã gọi; tất cả những kẻ Ngài đã gọi, thì Ngài cũng đã xưng là công bình; và tất cả những kẻ Ngài đã xưng công bình, thì Ngài cũng đã làm cho vinh hiển.” Do đó với điều này trong ý nghĩ, đứng trong hội chúng của dân sự, nơi có Thánh Linh của Đức Chúa Trời hiện diện, và được nhắc lên ngồi trong các nơi trên Trời trong Đức Chúa Jêsus Christ. Trông đợi thì giờ khi thân thể sự sống con người hèn hạ này có nhịp tim đập hay chết, và ngày nào đó nó phải ngừng đập, khi nó sẽ được biến đổi và được ban cho trái tim của Thánh Linh mà sẽ đập nhịp xuyên suốt hết thảy các thời đại không bao giờ ngừng bên xa

kia, không còn bệnh tật, không có buồn phiền, không có tuổi già hay bất cứ điều gì.

⁹¹ Hãy tưởng nhớ Chúa Jêsus. Khi thùng đã cạn ở nhà, và không còn có bột nữa, hãy tưởng nhớ Chúa Jêsus. Khi bác sĩ nói không còn có cơ hội nữa, hãy tưởng nhớ đến Chúa Jêsus. Khi ma quỷ đang cám dỗ anh em; khi chúng ta cùng hát bài hát kết thúc buổi nhóm của mình, “khi những cám dỗ họp lại chung quanh chúng ta, hãy thở ra Danh Thánh đó trong lời cầu nguyện.”

⁹² Hãy tưởng nhớ đến Chúa Jêsus, tưởng nhớ rằng Ngài sẽ đến trở lại. Cũng Chúa Jêsus mà đã được cất đi khỏi chúng ta cũng sẽ trở lại lần nữa giống như cách mà khi chúng ta đã nhìn thấy Ngài về Trời. Hãy tưởng nhớ, Ngài sẽ trở lại vì những người của Chính Ngài.

⁹³ Chúng ta hãy cầu nguyện, và cúi đầu xuống. Và với Sứ điệp ngắn nói vấp vấp này, vẫn còn đọng lại trong lòng mình, anh chị em có muốn Ngài nhớ đến anh chị em bây giờ không? Nếu muốn, cứ đưa tay lên, và điều đặc biệt nào đó, “Lạy Chúa, xin nhớ đến con.” Như nhà thơ đã nói, “Xin nhớ đến tôi khi nước mắt đang rơi xuống.”

⁹⁴ Lạy Cha Chí Thánh của chúng con, chúng con đã vui hưởng hết sức sự Hiện diện của Đức Thánh Linh, như Ngài đã tỏ cho chúng con Lời Sự Sống, khi chúng con nhớ đến địa ngục mà chúng con đã được đem ra và bây giờ đã được đem ra khỏi cái địa ngục đó và được hun đúc thành con cái của Đức Chúa Trời, bởi ân điển của Đức Chúa Jêsus Christ. Con nhớ đến Ngài, khi bác sĩ đã nhìn vào mặt con và bảo, “Chỉ còn thêm vài phút nữa thôi,” con nhớ đến Chúa Jêsus. Con nhớ đến Chúa Jêsus, lúc con ở tại bàn thờ kêu khóc cho sự thương xót và linh hồn con trĩu nặng, con nhớ gánh nặng đã lia khỏi con. Chúa Jêsus đã cất gánh nặng của con. Cách đây một vài tháng, con đang ngồi trên một ghế dài, nhìn vào tầm ngắm của một khẩu súng, để bắn một mục tiêu, và Sa-tan hẳn đã nghĩ, “Đây là cơ hội của ta lúc này.” Và khi súng nổ, thuốc súng, và nòng súng và tiếng nổ vang đi mọi nơi, và lửa bay khắp xung quanh con, và con cố đứng lên, và máu phụt ra, con nhớ đó là Chúa Jêsus. Khi bác sĩ, khi ông nhìn và thấy không bị thương gì, ông đã nói, “Điều duy nhất mà tôi biết, rằng Chúa

chắc phải cũng đang ngồi tại đó, bảo vệ cho đầy tớ Ngài, ông ấy chắc hẳn đã bị tan thành từng mảnh bởi vụ nổ như thế.” Ôi Chúa, thật hết thấy chúng con nhớ những điều đó biết bao!

⁹⁵ Chúng con đến với Suối tuôn đầy Huyết, được chảy ra từ những mạch của Em-ma-nu-ên. Lạy Chúa, xin ban phước cho chúng con, cùng với nhau tối nay. Ngài biết đối—đối tượng và động cơ sau mỗi tấm lòng đưa tay mình lên. Ngài biết ước ao và nhu cầu. Và như là đầy tớ của Ngài, lạy Chúa, con—con đến với họ, và—và ra khỏi đền tạm này bây giờ (bởi đức tin) chúng con hành động, vượt ra ngoài giới hạn những đám mây và mặt trăng, và các ngôi sao và dải—dải ngân hà, và bây giờ chúng con đến trong sự Hiện diện của Đức Chúa Trời. Và trải ra đối diện với con là bàn thờ bằng vàng, trên đó có đặt Cửa Lễ mà chúng con tưởng nhớ, là Chúa Jêsus, đã phán, “Hãy cầu xin Cha bất cứ điều gì trong Danh Ta, Ta sẽ—Ta sẽ ban cho.” Xin để cho đức tin chúng con không bị mất đi, Chúa ôi, nhưng cho chúng con nhớ rằng chúng con nhận lãnh những gì mình cầu xin, nếu chúng con tin, khi chúng con tưởng nhớ Chúa Jêsus đã chết để đảm bảo điều đó cho chúng con và làm cho nó chắc chắn.

⁹⁶ Lạy Chúa, chúng con thấy Ngài đang nói rộng tòa nhà của chúng con. Ấy chính Ngài đã làm điều này cho chúng con, ban cho chúng con sự mở rộng của nhà thờ. Và chúng con biết chính Ngài, Chúa ôi, Đấng đã ban cho chúng con hội thánh thuở ban đầu. Chúng con nguyện xin Ngài ban phước cho những nỗ lực này.

⁹⁷ Lạy Chúa, chúng con cầu nguyện cho mục sư của chúng con, Anh Neville, đầy tớ khiêm nhường trung tín, và đầy ơn của Ngài. Đang sẵn sàng hầu việc trong bất cứ khả năng nào, cho dù nếu đó là chỗ ngồi phía sau hay nếu đó là dọn sạch sẽ nhà thờ. Bất cứ nơi nào Ngài cần đến Anh ấy, anh muốn là dụng cụ, để hầu việc Ngài bất cứ nơi nào Ngài gọi. Chúng con cầu nguyện, lạy Chúa, để—để Ngài ban phước cho anh.

⁹⁸ Lạy Chúa, sự thử thách lớn này mà con vừa mới trải qua, và những ủy viên này đang đứng bên con, và hội thánh này mà—mà đã cầu nguyện cho con, và cuối cùng sự chiến thắng đã đến.

Ôi Đức Chúa Trời, con cầu nguyện cho họ. Con cũng nhớ họ, Chúa ôi, và con tin chắc Ngài cũng nhớ nữa.

⁹⁹ Chúng con nhớ đến những ơn phước mà Ngài đã ban cho chúng con. Và chúng con nhớ Lời Ngài, rằng Ngài sẽ không bao giờ lìa bỏ hay quên chúng con. Tuổi già không có gì liên quan với nó, Ngài vẫn còn nhớ chúng con, khi thế giới sẽ không còn nữa và thời gian sẽ biến mất dần trong cõi Đời đời. Đã có điều gì đó được chép như thế này, “Người mẹ há dễ quên cho con mình bú sao? Ta không bao giờ có thể quên các người. Các người đã được chạm trên lòng bàn tay Ta,” những cái đinh đã chạm tên của chúng con. Chúng con biết rằng Ngài nhớ đến chúng con, Chúa ôi.

¹⁰⁰ Và cầu xin Ngài luôn luôn ở trong những ký ức thương mến nhất của chúng con, như Chúa Cứu Thế của chúng con, Đấng Chữa Lành của chúng con, Vua chúng con, Người Yêu của chúng con, Sự Sống của chúng con, Ánh Sáng của chúng con, Tất cả trong Tất cả của chúng con, nguồn suối không thể nào cạn kiệt ân điển của Đức Chúa Trời và tình yêu thương đối với chúng con là những con người sa ngã của gia đình A-đam. Xin nhậm lời, Chúa ôi, khi chúng con giao phó chính mình cho Ngài bây giờ, đi từ đền tạm tối nay, tưởng nhớ Chúa Jêsus. A-men.

¹⁰¹ Anh chị em có tưởng nhớ Ngài không? Anh chị em có yêu Ngài không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Bây giờ tôi nghĩ, trong Sứ điệp ngắn vấp vấp của chúng ta, chúng ta có thể nói điều này. Phao-lô nói, “Bất cứ điều gì chúng ta làm, chúng ta làm trong Thánh Linh.” Trong tất cả mọi sự chúng ta nên tưởng nhớ Ngài. Chúng ta hãy đừng quyết định cho đến lúc chúng ta tưởng nhớ Ngài; chúng ta hãy đừng làm điều gì, vì nó sẽ khinh suất. Nếu kẻ thù tát một bên má, chúng ta hãy nhớ Ngài đã làm gì trước khi chúng ta đánh lại. Chúng ta hãy nhớ hành động của Ngài. Nếu có làm một quyết định, chúng ta hãy chờ đợi, hãy nhớ loại quyết định nào chúng ta nghĩ Ngài sẽ làm, rồi hãy để đó là quyết định của chúng ta. Nếu chúng ta vội vàng, chúng ta hãy nhớ Ngài đã không bao giờ vội vàng. Hiểu không? Nếu chúng ta quá lo lắng, hãy nhớ Ngài ngự trong cõi Đời đời, thời gian không có ý nghĩa

gì đối với Ngài. Đó chính là động cơ và mục tiêu của lòng chúng ta. Chúng ta hãy tưởng nhớ Ngài.

¹⁰² Và chúng ta hãy tưởng nhớ Ngài bây giờ khi chúng ta hát bài hát này trong Thánh Linh của sự Hiện diện Ngài, *Tôi Yêu Ngài*. Nếu anh em ở trong sự yêu thương, anh em ở trong Đức Chúa Trời, vì Đức Chúa Trời là tình yêu thương. Những người ở trong Đức Chúa Trời là ở trong tình yêu thương. Hiểu không? Và tình yêu thương không hề có cảm ghét. Tình yêu thương không ganh tị. Tình yêu thương không lên mình. Tình yêu thương tự nó không cư xử sai trái. Tình yêu thương luôn luôn mềm mại, dịu dàng, tha thứ, tử tế. Cho dù những người khác có cay đắng đến thế nào, tình yêu thương vẫn tự tồn tại. Tình yêu thương là tối hậu của ân điển. Tình yêu thương là tối hậu của Đức Chúa Trời dành cho chúng ta. Sau khi tất cả những ân tứ khác và các thứ đều biến mất, lời tiên tri của chúng ta, tiếng lạ của chúng ta, những sự thông giải của chúng ta, tất cả những gì mà chúng ta từng làm, hay bất cứ cái gì khác không còn nữa, thì tình yêu thương đi vào, đó là tối hậu. Nó trên tất cả, vì tất cả những điều khác đều qua đi. Nó là—nó là quyết định của Tòa án Tối cao. Nó là Trụ cột trời buộc. Nó là sao Bắc Đẩu chỉ đường cho thủy thủ. Nó là chiếc La bàn hướng dẫn chúng ta. Tình yêu thương là tối hậu. Chúng ta hãy nhớ điều đó khi chúng ta hát bài, “Tôi yêu Ngài.”

Tôi yêu Ngài, tôi yêu Ngài
 Vì Ngài yêu tôi trước
 Và đã mua chuộc sự cứu rỗi tôi
 Trên cây Thập hình.

Tôi yêu Ngài, tôi yêu Ngài
 Vì Ngài yêu tôi trước...

Bây giờ nên nhớ, “Ngài đã yêu tôi, và ban cho Con Ngài.”

Và đã mua chuộc sự cứu rỗi tôi
 Trên cây Thập hình.

¹⁰³ Bây giờ trong lúc người chị em của chúng ta đệm bài hát này cho chúng ta, [Anh Branham bắt đầu ngân nga bài *Tôi Yêu Ngài*—Bt.] chúng ta hãy cứ ở trong sự êm dịu của sự thông công,

trong lúc chúng ta đang ngồi với nhau trong các nơi trên Trời trong Đấng Christ, bây giờ hãy lấy tất cả, mọi thứ ra khỏi lòng anh chị em. Và hãy nhớ, Lời Đức Chúa Trời nói vậy. Tôi là đầy tớ của Ngài. Ngài có mặt tại đây. Rồi chúng ta hãy bắt tay với người nào đó, và nói, “Chúa ban phước cho anh, anh ơi.” Nếu anh em có một kẻ thù, hãy đứng lên và đi đến với anh ta, đấy, “Chúa ban phước cho anh, anh ơi,” khi chúng ta hát lại điệp khúc và bắt tay với nhau. Mời anh em làm điều đó bây giờ, thật êm dịu trong Thánh Linh.

Tôi yêu Ngài, (Chúa ban phước cho anh, Anh Roy)...yêu Ngài
 Vì...yêu tôi trước
 Và đã mua chuộc sự cứu rỗi tôi

[Anh Branham bắt tay.]...?...Với tay chúng ta đưa lên giờ này.

Tôi yêu Ngài, tôi yêu Ngài
 Vì...(Hãy tưởng nhớ Chúa Jêsus!)
 Và đã mua chuộc sự cứu rỗi tôi
 Trên cây Thập hình.

¹⁰⁴ Bây giờ chúng ta hãy cúi đầu và ngân nga bài đó. [Anh Branham bắt đầu ngân nga bài *Tôi Yêu Ngài*—Bt.] Hãy tưởng nhớ đến Chúa Jêsus! [Anh Branham tiếp tục ngân nga.]

...yêu tôi trước.

[Anh Branham tiếp tục ngân nga.]

¹⁰⁵ Bây giờ khi người chị em của chúng ta đệm theo, một cách êm dịu và nhẹ nhàng, tôi sẽ mời người anh em tốt quí của chúng ta...Anh Neville, anh có lời nào muốn nói không, điều gì không? Được rồi. Tôi sẽ mời Anh Collins ở phía sau đó, một anh em trẻ, trung thành của chúng ta, một trong những trợ lý, mời anh sẽ cầu nguyện kết thúc buổi nhóm. Trong lúc chúng ta cúi đầu, Anh Collins.

TƯƠNG NHỚ CHÚA VIE62-1209

(Remembering The Lord)

Sứ điệp này được giảng bởi Anh William Marrion Branham, được ban phát bản gốc bằng tiếng Anh vào tối Chúa nhật, ngày 9 tháng Mười hai, năm 1962, tại Đền tạm Branham ở Jeffersonville, Indiana, U.S.A., được lấy từ một băng ghi âm từ tính và được in nguyên văn bằng tiếng Anh. Bản dịch Tiếng Việt này được in và phân phát bởi Cơ quan xuất bản Tiếng Đức Chúa Trời Được Ghi Âm.

VIETNAMESE

©2019 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Thông báo bản quyền

Tác giả giữ bản quyền. Sách này có thể được in tại nhà dành cho việc sử dụng cá nhân hay được phát ra, miễn phí, như một công cụ để truyền bá Phúc Âm của Chúa Jêsus Christ. Sách này không được bán, sao chép trên quy mô lớn, đăng trên trang web, lưu trữ trong hệ thống phục hồi, dịch sang những ngôn ngữ khác, hay sử dụng dành cho việc xin ngân quỹ mà không có sự cho phép được viết rõ ràng của Voice Of God Recordings®.

Để biết thêm thông tin hay tài liệu có sẵn khác, xin vui lòng liên hệ:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org